

FRANC KOREN

Umazane pesmi vsakdanjih grešnikov

STB Ec 2021.

FRANC KOREN

Umazane pesmi vsakdanjih grešnikov

FRANC KOREN

Umazane pesmi vsakdanjih grešnikov

Avtor:

FRANC KOREN

Jezikovni pregled:

OLGA PAUŠIČ

Misli o knjigi:

OLGA PAUŠIČ

JUDIT ZÁGOREC-CSUKA

KORNELIJA BAŠA

SIMONA

Risbe:

ROBERT SVETEC

Grafično oblikovanje:

GRAFOP, PETER ORBAN, S.P.

Izdajo pesniške zbirke sta podprli:

ZVEZA KULTURNIH DRUŠTEV LENDAVA

KULTÚREGYESÜLETEK KÖZSÉGI SZÖVETSÉGA LENDVA

OBČINA LENDAVA

LENDVA KÖZSÉG

Tisk:

TISKARNA ARMA, LENDAVA

Naklada:

150

Knjiga izdana v samozaložbi – Lendava.

občina LENDAVA
LENDVA község

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Univerzitetna knjižnica Maribor

821.163.6-1

KOREN, Franc, pesnik

Umazane pesmi vsakdanjih grešnikov / avtor Franc Koren. -
Lendava : samozal. [F. Koren], 2021

ISBN 978-961-07-0815-5

COBISS.SI-ID 81372163

FRANC KOREN

*Umazane pesmi
vsakdanjih grešnikov*

Risbe: ROBERT SVETEC

Lendava, 2021

Češnje

Preklete češnje!

Že ko so se spomladi obarvale v belino cvetov
in si pod njimi v rdečem blazerju kričala:

»Daj, slikaj, poslikaj me!«

me je že ščemelo tam spodaj.

In potem so v maju pordele.

In meso pod lupino je postalo krvavo sladko.

Ti pa si se v beli majčki pognala na najbližjo vejo

in zagrizla vanje, se popackala,

rdeči madeži na tvojih prsih in tiste usodne besede:

»Daj, s hladno vodo me obriši!«

Tam pod češnjo sem postal neroden in vlil nate kozarec
studenčnice.

Ti pa s peclji češenj za ušesom, v eni in drugi roki,

z rdečo packo pod ustnicami

in s premočenimi bradavičkami pod majčko,

nabrekli v ultramarinirano kipenje ...

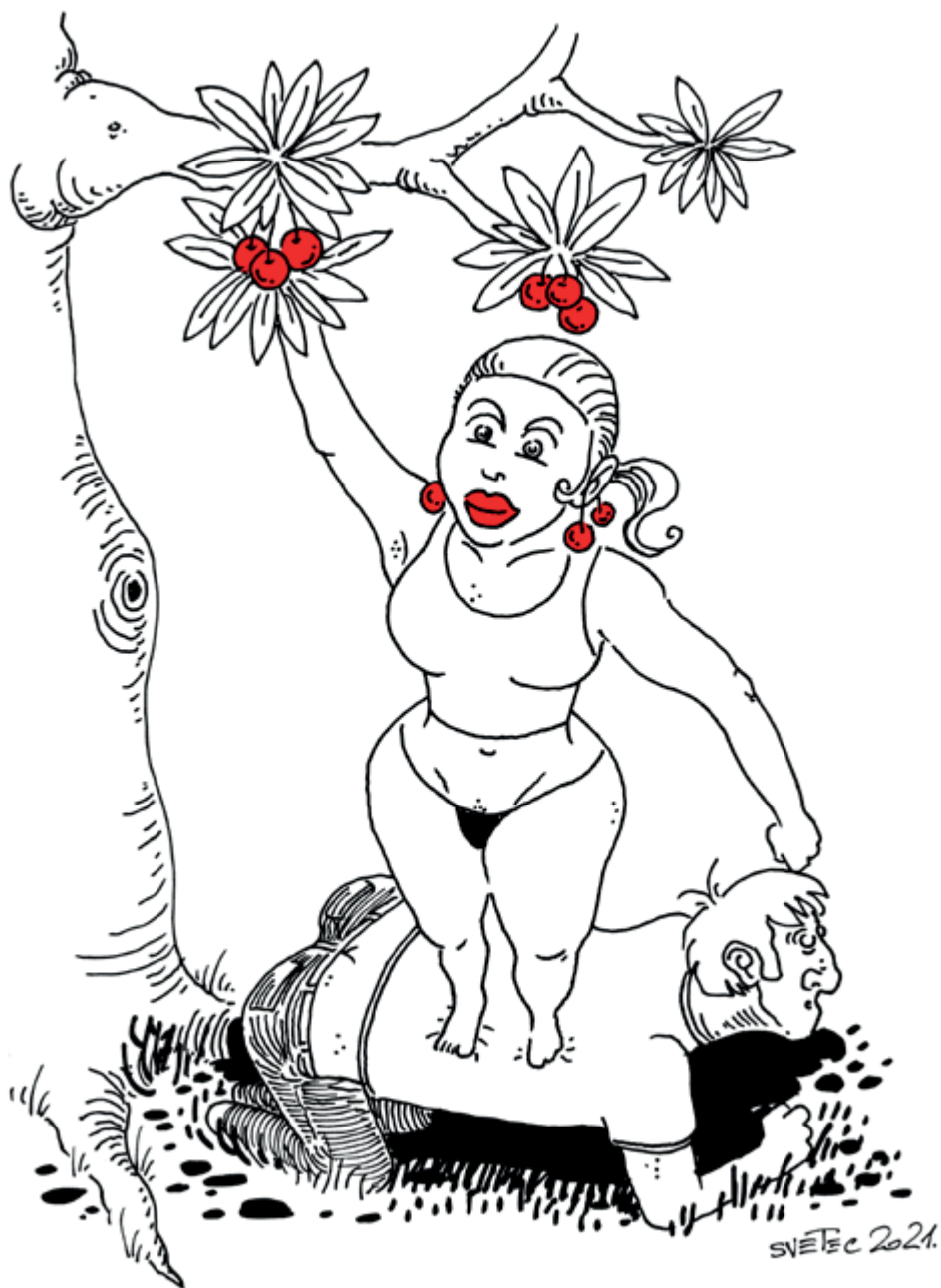
Kje naj obrišem, kam naj zagrizem ...?

Ustnice so se ti razklale in izcedile še več mesnate rdečine.

Kje naj te poljubim, kje polížem in zaustavim to drhtenje.?

Preklete češnje in vse te tvoje okončine, oblite z njimi.

Še pozno v noč sem sanjal tisto malo stvar med tvojimi nogami
in jo tolažil, naj se vendar skrije in potegne nazaj v školjko,
da ne zbežljam že tako zgodaj spomladi.

Vendar si že drugi dan vztrajala na tej infarktni poti:
»Daj, plezaj vendar, beri češnje, naberi jih polno košaro
in jih stiskaj, tlači in namakaj
za sok, za marmelado, liker in naj prevrejo še v žganje,
ki ga boš spekel pozno jeseni.
Ker pozimi, ko bodo rane neutolažljive,
bo ta prozoren vonj rdečine
še zmeraj poganjal tvoj bat v višine.«
In potem pomislim, kako je nekoč, pred davnimi leti,
tista Rimljanka, Lucila ali Druzila, urejala odnose v družini.
Čeprav je bila hčerka, sestra, mati, cesarica, priležnica,
je s češnjevimi žganjem vsako leto z malce več strupa
poskrbela, da je Rim postal večni.

Preklete češnje dozorevajo še zmeraj vsako pomlad
in jaz pod njimi čakam, da me zadene
tvoja sladkoba ali infarkt ...

Pomladna

Vzcvetele so akacije
in raznežile trnovo robotost vej.
Obstal si pred vrati.
Obstal si ... in se zamajal.
Tok, tok, je naredilo tvoje telo.
Padel si noter.
Čezte razgrinjam goloto.

Končno moj,
končno cvet,
katerega vonj sem.

Pobiralka rose

Slišal sem te,
pobiralka rose,
kako sama momljaš
marmornat rekviem
na rezilu jutra.

Videl sem te
žalostno,
molitve odrešuješ zavez,
sama samcata
pred globino oltarja.

Še zmeraj devica, še ... Marija.

Dan za žene

Spomnim se, kako si za osmi marec
preko bodeče žice metala krvave nageljne
MENI!

Lopovu na nikogaršnji zemlji višjega smisla.
Rekla si, da zato, ker sem na kriminalen način
razbil tvoje stereotipe.

In zdaj krvaviš z nageljni v rokah.

In to krvavo spoznanje nesmislov neke družbe
te poganja, da spuščaš ptice pevke iz kletk.

In ni te več strah volkov.

Še leva si ukradla iz živalskega vrta
in čakaš z njim pred bodečo žico.

Čakaš MENE!

Moškega, tatu, okrvavljenega z dišečimi nageljni,
da oblikujem tvoj JAZ.

Z levom ob sebi in volčjim krdelom ob strani
žvrgoliš pesem ptic pevk
s polomljenimi kletkami za sabo.

Le kam sem založil klešče ???!

Petelinji zajtrk

Sonce ponočuje na vrhu trepalnic.

Vem, spet bom sanjal petelina,

spet bo kričal na jutro,

spet levo in desno naskočil najbližjo kuro,

ji prislinil na vrat svoj kljun

in šepetal:

»Mater, kako si sladka, kako mi paše!«

In ti se boš zraven mene zbudila vsa nemarna,

napadla ogledala, napenila dlesni in zobe,

cvrla jajca, medila čaj iz lipovih listov

in me priganjala:

»Daj, pohiti, v službo bo treba!«

Jaz pa si ga bom v kopalnici metal na roke

in po petelinje blodil:

»Mater, kako bi ti ga od odzadaj ...!«

Saj vem, v službo bo treba!

Kot menstrualna kri

Dotaknila se me je vsak mesec
kot menstrualna kri.

In si potem prižgala cigareto.

Vsak mesec je na obronkih telesa pustila sled,
našminkan tatu.

Ti mali vražiček!

In si zopet prižgala cigareto.

In vsak mesec so divji plenilci narekovali ritem
in nakazovali smeri.

Prekleti hormoni!

In na desetine prižganih cigaret.

In prišel je mesec, ko sem se ujel
v zlati obroč obljub – povlekla je dim.

Zadišala je, kot da sem jaz.

In zraven mene napol ugasnjen cigaret.

In nek mesec je razširila noge in iztisnila jok.

Kodrčki nežnih smehljajev.

Dnevi pravljic in usranih pleníc.

A še zmeraj med prsti tleča cigareta.

Saj sem slutil, da bo prišel mesec,
ko bo izpuhtela. Kot da so zares nebesa.

Na vročem pesku se smehlja mi rak.

Auč! Med prsti dogoreva cigareta.

True Love

Tam nekje v mestu na Bavarskem.

V eni od galerij modernih instalacij
nepredvidljivih umetnikov brez občutka za realnost
je stala stvar z imenom True Love.

Tunelček iz inoksa,
obrasel po eni strani s trnjem
in po drugi s cvetjem.

Na sredi tunelčka piedestal za dva.

Potrebno je le stopiti nanj,
se objeti, strastno poljubiti,

in če so čustva prava,

je padla rosa ali celo kakšna kaplja
na poljub in ovlažila nadaljnjo pot skozi tunel.

Če niso, ju je objela nenadna svetloba
in opekla oči, da sta spregledala.

Da sta spoznala svoje zmote.

Midva, poročena, skupaj trideset in nekaj let,
sva bila v dvomih.

Vstopiti ali ne ?

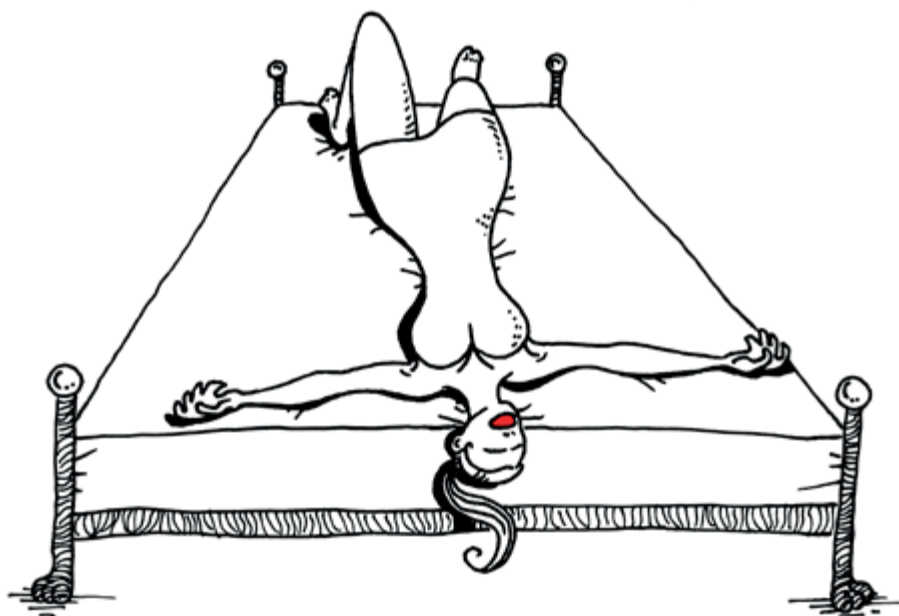
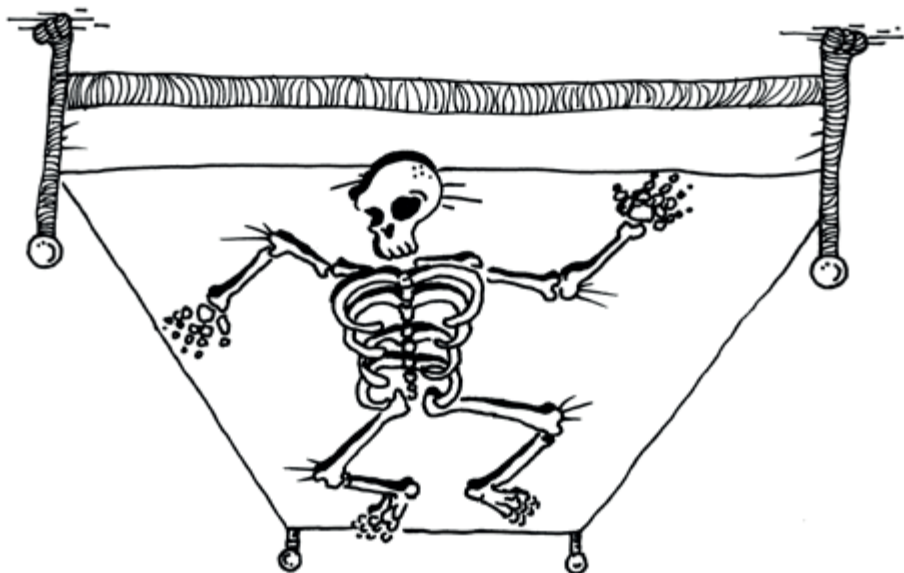
Verjeti ali iti naprej in si lagati resnice vsakdana?
Nekaj hamletovskega je bilo v zraku,
preden sva zakoračila na piedestal.
Poljubila sva se v strastnem strahu
in takoj se je zlilo za celo vedro vode na naju.
Tvoj glasen, glasen, glasen... krik
in moje preklinjanje vseh bogov, ki sem jih poznal,
so pritegnile osebje in ostale obiskovalce.
Malce so naju obrisali in se še več opravičevali.
Jaz pa še danes nisem prepričan,
ali se je to zgodilo zaradi premočne ljubezni
ali le zaradi okvare na instalaciji.

Nebesa

ko sem te ujel
sem zalepil zakonsko posteljo na strop
jo ožaril z arktično belino prta
in oblačno plavimi povštri
in ti rekel:
poglej, tam so najina nebesa,
boš videla, ko bo najina ljubezen prava,
bova premagala zakone gravitacije in sredi nje
skotila vse Noetove pritikline,
ki predstavljajo današnje življenje
otroke, jagode, kravo molznico
in klesan nagrobni kamen
s pisavo dolžnih in grešnih.

ko sem te izpustil
nisi hotela oditi
pokleknila si in molila
nevidni okovi so zacveteli kot vrtnice po pozebi,
»ubij me, ubij, poljubi me, ljubi ...« in tako naprej
kot da ne bi vedela, da je barka nasedla,
da je pristanišče požrlo otroke,
da so jagode izkrvavele,
da je krava molznica presahnila
in da na nagrobnem kamnu ni moč izklesati
več nobenega dolga in greha

nad nama je še zmeraj visela
arktična belina prta in oblačno plavi povštri ...
nebesa

SVĚTĚC 2021.

Ringaraja

Veš, ni vseeno, ali na koncu, ko vsi odidejo,
ostanem samo jaz ali midva.

Ali ko se zaustaviva s kolesi na visečem mostu ali ob tolmunu,
pod sabo opazim šarenko le jaz, ti ali oba.

Ni vseeno, ali se nama hudič prikrade v življenje skozi žepe
ali skozi strast preizkušanja ljubezni.

In ni vseeno, kaj piše na tehtnici, ko deliva mene, tebe ali oba.

Tudi ni vseeno, ali bo kdo prvi ali zadnji
tam, kjer ni mesta za oba.

Saj veš, skozi leta se nalagajo drugačni občutki.

Eni so bolj moji, drugi bolj tvoji, zvezani v eno pentljo na poteg.
Tvoja svoboda je lahko v materinstvu in moja v partnerstvu,
skupna v posesti obojega.

Ni vseeno, kdo bo bolj bolan, ko bova stara sedemdeset let!

Kdo bo prvi, kdo bliže in kdo dlje časa v razmerju do pozabe.

Posesivna prasca za okroglo mizo z zemljevidi
in slepim kompasom.

Veš, ne bo nama vseeno na koncu, ko vsi odidejo,
ali останem samo jaz ali ti ali nobeden.

Na fronti

Povabila si me v dvorano izgubljenih korakov.
Ujela v odmev pesmi, ki obljublja.
Bel pajčolan se je ujel v čipkasto razpoloženje
in razkril poti na tvoji koži, ko je zdrsnil na tla.
Lasje so splekli jadro in zaplapolali v plesnem vrtincu.
Prebiral sem strune in se bal, da se bom razglasil.
Da bo ton poželenja zdrsnil v blues.
In na tvojem pubisu bodo ovenele trave iskale vodo.
Da bo v nekem trenutku potrebno priti do izvira.
Okusiti porodne krče in priklicati mesečino.
Poiskati steljo, splesti krog, zadihati jutro.
Moja Venera ne bo več planet, ki kroži okrog mojih poti.
Moja Venera boš lahko Ti.
Poimenovala se bova brez strahu.
Saj navsezadnje lahko gre samo še za en koitus.

Tisto jutro

Tisto jutro,
ko sem se prebudil,
sem ob sebi našel angela.
Ležal je gol, brez peruti,
verjetno so mu jih že zdavnaj polomili
ob vsej tej lepoti in milini.
Iz nosnice mu je visel prozoren smrkelj.
Iz položaja fetusa je kukal skozi kodre las
in čakal.

Tisto jutro
sem preprosto onemel.
Trak sončne svetlobe je zarisal jaso na njegovo belino.
Gola nežnost pogleda je priklicala spoznanje
v moj moški ego.
Angeli pa res ne rabijo seksa,
tudi če ti še tako stoji do neba.
Zato sem vstal, si umil zobe,
zavezal kravato in priklical vsakdanjik.

Bedak!

Dan

nekega dne si se ujela v trenutku
ko pobiraš polomljene nohte na vrtnih gredah okoli svoje hiše
rada bi nadaljevala dokončala zgodbe svojega življenja
vendar je bila bolečina neznosna

zaradi tega jih lepiš nazaj z lepilom in lepilnim trakom
s spolzko nitjo in ostro iglo prebadaš roževino
na koncu prstov variš kar nikoli ni bilo zavarjeno
sredi razcvetelih solat dišečih jagod sredi mezenja čebel
po razklanih vrtnicah
sredi uhojenih potk pikapolonic ki se pasejo po zeljnatih glavah
sredi časa ki te ne prepozna v spoznanju da je treba včasih
enostavno počakati da zrasede novi

sredi cvetočega vrta je bolečina nedoumljiva

To sem jaz

Labirint prehodov tisočerih čustvovanj, ki so jih zgradila leta.

Gnezdo, kjer se ritajo tisti redki oboževalci, ki ne vedo, kaj je čas.

Vedo pa, kdo sem jaz.

In že stokrat sem preklela tiste mravljince,

ki so me privezali na prestol s trotom

in nad gozdno stezo mi markirali pot v deželo, kamor se ne potuje.

Kot da je užitek stik z dišečim zrakom,

zvodnelim ogledalom in štiriperesno deteljico v grlu.

Se mi zdi, da se koža pod nohti je prepojila s prebranimi

usodami iz tisočerih knjig.

Kot da sem tudi to jaz, nekje v deželi brez domišljije.

Ali čakam, ali potujem, ali čakam, potujem –

vozni red se spreminja iz leta v leto.

Ti pa mi masiraš veke, da slučajno,

zares slučajno, ne bi srečala enakega pogleda

gospe, ki mi je ukradla pravljico ... tam pri štirih ali petih.

Kdo ve, kje zdaj kolovrati in koga straši in kdaj spet se bom ujela.

Te obljube so sladkosnede, ta past diši po čokoladi, mlinski kamen na vodi avgusta melje zmeraj počasi.

Počasi tudi jadrnica drsi po vodni cesti brez strahu.

In ti mi ležiš med nogami.

Okusil si, izpil, pogoltnil vzdih, osemenil,

prekrižal usodo, za nekaj časa oslepil,

le kaj še čakaš, kaj hočeš, daj, še me predrami, še zmeraj sem jaz.

SVETEC2021.

Kaj zlati novc pod podplati, kaj ta krik,
ki se zaziblje po vsakem rojstvu in utone v mleku,
kaj korak bosonogih ulic na dvoriščih otroštva,
kaj poljub, ki se pozibava na prepihu dozorevanja,
kaj žuljave roke in otekla pričakovanja,
kaj kvas in voda in moka in sol niso več dovolj,
kaj kruh se prežiga in plesni, ker ga je preveč
ali pa ne veš reči: dovolj.
Dovolj ni nikoli preveč in nikoli premalo.
Dovolj je čas, ki se ne ponavlja.
To sem jaz.
In vse tiste klumpaste štorije, ki so me nasmejale.
Kot da bolečina in radost potiskata voziček
z nasmehi mojih bližnjih.
In nekje šumi polje lanu s prgiščem zapoznelih makov.
Trenutek cvetenja krizantem še ni na obzorju.
V morskih plitvinah paglavci še zmeraj naskakujejo samice –
ali obratno.
In vsi tisti koraki, ki skrivajo novice. Tudi to sem jaz.
Skrita pod plastjo nadišavljenih zgodb in glavnih junakov,
ki mi rigajo v lice.
Da ne pozabim, da se ne spozabim, da enostavno ostanem.
V kopici sena, okrog katere prežvekujejo krave in telice.
In bikci, željni rogatega znanja.
V šoli preverjenih resnic za prgišče svobode, nekje tam, na stara leta.
Kot da je to včasih preveč in bi rada stran.
Pa ne gre.
Ta vlak, ki prevažja junake po tirnicah vsakdana, ne pozna zamude.
Je brez voznega reda in ni važno, če si na njem ti ali jaz.

Neznanka

Danes si bom vzela čas zate, neznanka.

Skoči!

Mesečarila bova vso noč

in se igrala z besedami.

Mogoče pa katera vzklije v poljub

tam nekje pod vrbo žalujko.

In mogoče bova narisala poti po koži

in poiskala zaklade.

Mogoče te bo ogledalo zjutraj spraševalo:

Kdo si pa ti, ki se ne prepoznaš v meni?

Mogoče te bom za kakšen trenutek poimenoval

»moja vlačuga« in te osvobodil.

Mogoče se bova srečala za vedno.

Skoči!

Dilema

HALO, HALO ...

Ko si me poklicala, si hotela govoriti z mojim kurcem.

Naj ga vzamem ven in prislonim telefon na glavico.

Ne vem, kaj si mu šepetala, da je tako zardel in zrasel.

Saj sploh nisva ljubimca.

Čez teden sem te poklical nazaj in zahteval,

da se pogovorim s tvojo pičko.

Da nasloniš pametni telefon na ustne in ga stisneš.

Nekaj sem žlobudral tja v en dan, pa mi je zopet zrasel.

Saj, če pomislim, še nikoli nisva bila nežna drug z drugim.

In to je trajalo še kakšen mesec ali dva.

Še celo fotografije sva izmenjala.

Jaz sem ga polepšal in mu dal na glavico klobuček.

Tvoja pa je bila frizirana z novo irokezo.

Čudno.

In to samo zato, ker sva bila nekajkrat skupaj na kavici.

In še to zmeraj v družbi.

In kaj sedaj?

Naj sparčkava, krstiva, združiva
in požegnava ta najina uda z revolucijo odnosov?
Saj sva oba srečno poročena.
Saj imava oba otroke.
Avto in denar na banki.
Hišo, vrt in arhiv buteljčk v kleti.
In ko sediva na kavi med prijatelji,
ko otroci moledujejo za sladoled,
je tvoja vlažna, da pušča srage
na plišasti prevleki sedeža.
In moj dvignjen visoko do pasu,
da ne morem vstati od bolečine in sramu.
In kaj sedaj?

Opiti vinogr(a)dnik

Sladka solza v morju kislega grozdja,
sodi brez dna vrejo zmeraj globlje,
poganski roparji pišejo nova poglavja v biblijo.
On, preveč pijan, da bi vstal iz omamne priprošnje.
»Ali lahko prideš nazaj k meni?

Ali lahko preplavaš to morje vinogradov?

Prenašaš odisejado bolečine, ki povprašuje po domu?

Ali lahko ... ?«

»Ali lahko greš zopet in spet od mene?«

Čez to močvirje panonskega sveta
tja, kjer dlesni krvavijo, ko sesaš zemljo,
ki ni nikoli okusila vina,
tja, kjer se kri kisa na skalah, ki ne vedo, kaj je črnica,
kjer jalova je tvoja duša, kaj šele telo.
Kaj šele telo ...
popikano od dražljajev tujega.
Ko boš spet tu,

poslušaj, kako hreščijo trte pod vihrajočo sekiro,
kako divje oči blaznijo, ko plitve in sušne so najine struge,
kaplje vina kot kaplje krvi solzijo spomine,
zarezane zmeraj globlje v kožo vinogradnika,
vse dokler se še duša ne mumificira.

Ko boš spet tu ...

poslušaj, poslušaj ...

ker gledala boš nebo.

Ona

Bili so trije in bila je ona.

Ona kot flaša kokakole brez ledu.

Ona kot lilija, ki ne ve cveteti.

Ona kot naslada z napol odprtimi ustnicami,
brez sokov v njih,

le z vlažnim jezikom, če so ji ga pred tem navlažili – s pijačo.

Ona kot škrga, ki diha le, ko jo potunkajo pod vodo,
a noče dihati le pod vodo. Ona z masko vsakdanjih izrazov
izčrpanih žena, ki se ob drugi uri usujejo iz tovarn.

Ali kmetič, ki prihajajo z njiv brez minimalnega zaslužka.

Ona kot maškara, kot prijazen nasmeh, a le do enajstih zvečer,
le ob posebnih priložnostih.

Po enajsti uri rabi temo.

Po enajsti uri se ni mogla več gledati.

Ona kot pajek, ki se hoče uloviti v lastno mrežo.

In sesati, izsesati iz sebe tisto nekaj, kar se ji zdi lepo in ...
pozabljeno.

Ona kot vlačuga čustev, brez katerih ne zna živeti.

Ona kot abeceda izgubljenih črk. Ali pomešanih, saj je vseeno.

Ona z napačnimi zemljevidi in podivjanim kompasom na
neznanem planetu. Le kako se je znašla tam?

Ona s cvetovi, nabodenimi na lastne trne.

Še sreča, da jo kdaj pa kdaj zalivajo.

Ona z zidarji, ječarji, lončarji, s trgovci, z materjo in očetom,
s tastom in taščo, z elektrikarji, malarji, z otroki,
s solilci pameti, s cigani, s pesmijo brez spremljave,
z gluхими, vendar glasnimi risarji dolžnosti, s prijatelji dobrih
razpoloženj, s pridigarji pod prižnico iz težkih knjig,
s policaji in sodniki in z bevskajočimi advokati, ki ne grizejo,
le jemljejo, s samcem – sama, z jokom – jokajoča, s soncem –
tu in tam, recimo ob nedeljah, vendar sredi puščave.

Ona kot torta, v katero neusmiljeno polagajo
vsako leto vse več sveč in jo potem razkosajo ter požrejo.

Ona kot sanje, ki jih nihče noče sanjati.

Ona kot stolp na vrhu hriba, ki mu vsakdo gleda pod krilo.
Brez spoštovanja.

Ona kot mama, soproga, sestra in hčerka.
Vedno in za zmeraj na enem in istem hišnem pragu.
Lahko je tudi oder, čeprav se še ni naučila igrati.

Ona, samo ona.

Brez krvi sredi komarjev, brez mesa sredi mesarjev,
brez greha sredi bogov, brez vsega pred vsemi.

Ona.

Pupa

Brlela je lučka nad nama
v kotu slaščičarne
in pravkar si polizala sladoled do konca,
ko te je prešinilo, da si odprla torbo,
vzela ven pred štirimi dnevi kupljeno banano,
že obrobljeno s črnimi lisami
in mi prišepnila, da te obhajajo čudne misli.
Kako ti leta stiskajo hrepenenja iz razuma,
da si vse bolj v dvomih,
takih hamletovskih,
in da je banana tvoja lobanja,
ki te spominja na tvojega bivšega,
da jo vsak dan vsaj trikrat vzameš v roke,
tako kot sedaj, ko mahaš z njo pred mano
in mi vse bolj vehementno in glasno dopoveduješ,
da ti je ostal le še dan ali dva,
da se odločiš, narediš, si odgovoriš
na to prekleto - menasto, na banano asociirano vprašanje:
»Dal da te pojedem ili pojebem??!«

Čez dva dni sem klical Pupo
s šopom banan pod pazduho.
Telefon je zvonil v prazno ...

Čas je ...

Odprt sem za ljubezen
in s tem za bolečino
in tisti mali tam spodaj,
Črni Billy ali Henrik VIII. ali kako si mu že rekla,
čaka,
da te prerešeta
in sproži revolucijo v tvojem telesu,
kajti tako se začne čas,
ki dohiteva drug čas,
bolečina, ki te določa v življenju,
da boš medila v gnezdu nekoga,
ki si mu na platno že zdavnaj narisala vse zvezde.
Visoko, sijoče, zelo visoko,
ki jih bo moral sklatiti,
čeprav veš, predobro veš,
da bo revolucija, ki sva jo začela,
krvava, mastna in pijana,
ampak ne zaradi višjih ciljev,
ne zaradi medenja in ciganskih zvezd
ali že zdavnaj posejanih prerokb.

Taka je pač ljubezen

... in bolečina.

In Črni Billy ali Henrik VIII. ali kako si mu že rekla,
ta mali tam spodaj, ta osemenjevalec,
je le revolucionar, kolateralna žrtev,
nekdo, ki se prerine v prvo vrsto, izprazni naboje in utihne.
Midva!?

Midva sva pa revolucija.

Midva bova krvava, mastna in pijana
za vse življenje.

***Možje in žene vseh dežel,
čas je ...***

Na Ojdipovi sledi

Osem prevar iz zavedanj se je
izpelo na najini poti,
štiri preveč za nabrekle
ustnice poljubov zavesti,
dvakrat si oslepela in dvakrat
poletela po feniksovi poti
in zmeraj me kot nobenkrat prevzela.

Se kdaj vprašaš, kako in ali?
A tudi tvoji otroci?

Kje naj se te dotaknem?

Le kje naj se te dotaknem?

Preden boš užila moje seme,
na tvojih laseh umetna barva in lak,
na obrazu plast tekočega pudra,
na ustnicah rdečilo,
na očeh črnina,
na nohtih mavrica.

Na koži dišijo pomade

in z iglo vtkane tintne čečkarije,
podobi račke in zmaja,
v ušesih uhani,
v popku biser iz oceana.

Piercing ti boža tisto stvar med nogami,
ki bi jo pobožal tudi jaz z jezikom.

Aha, še na jeziku imaš vpete neke kroglice,
na prstih zlato in diamante,
na nožnem palcu obroček iz srebra ali celo platine,
da te še bolj zaznamuje v občutku varne negotovosti.

Le kje naj se te dotaknem?
Le kje je še kaj tebe?
Silikonski vložki ti štrlijo iz ritnic in prsi.
Mar ne boš nikogar podojila za življenje?
Nobene dlake, ki bi me pobožala, ni na tvojem telesu.
Nobene dlake, da bi prepoznal kakšno čustvo.
Vsaj toliko, da bi se mi lahko dvignil.
A si lahko sploh naga?
Le kje naj se te dotaknem?
Da te lahko prepoznam.
Da lahko prepoznam sebe.
Da bo lahko nekaj ostalo še za jutri.

SVETEC 2021.

Lendava

Zmeraj manj nas je!

In vse starejši smo.

Vse bolj dolgočasni,

zato tudi bolj revni

se spotikamo drug ob drugega

in strašimo okostnjake,

do vratu v termalni vodi

z rdečimi nosovi, prehlajenimi od vina,

z vse bolj starih, grčavih trt,

ki rodijo vse bolj sladko

in pozabljeno mladost.

Oh Lendava, srečna vas ... pardon ...

mesto domačih spominov,

je nekdo napisal v Nemčiji

... in umrl.

Pregnanci

Pregnani v lasten dom,
obsojeni, pravzaprav dvakrat obsojeni.
Enkrat na strah, drugič na vero.
Verjeti moraš tistim izven doma, zato te je strah.
Ključ je znotraj,
sam odklepaš in zaklepaš pot k svobodi.
In tega nisi vajen.
Ujet si v družinski krog.
Med pregnanci so še kakšen pes, mačka, papiga ali kaj podobnega.
Tudi tega nisi vajen, ker vse traja predolgo.
Preveč ste si blizu.
In vse je preglasno.
Želiš si intergalaktični orgazem osvoboditve.
Ključ je v vratih,
ljubezen nekje vmes.
Čaka, da se umiri žena, otroci ...
Ti pa prisluškuješ, kako na drugi strani tulijo sirene.
Nekoga so iztrgali iz doma,
ker ni verjel, da ga je lahko strah.

Leta na razprodaji

Kaj bi rada sedaj? Saj veš, nekaj se je že izgubilo, nekaj pozabilo, v nekaj več ni moč verjeti. Nekaj je še ostalo – preveč začinjeno.

Za vse drugo je treba še več časa.

Kaj bi rada sedaj? Plesala! Pela uspavanke ali grulila strastne ritme tja do jutra. Bi rada bila divja kot metulj ali se kot večča zaletavala v luč, spet tja do jutra.

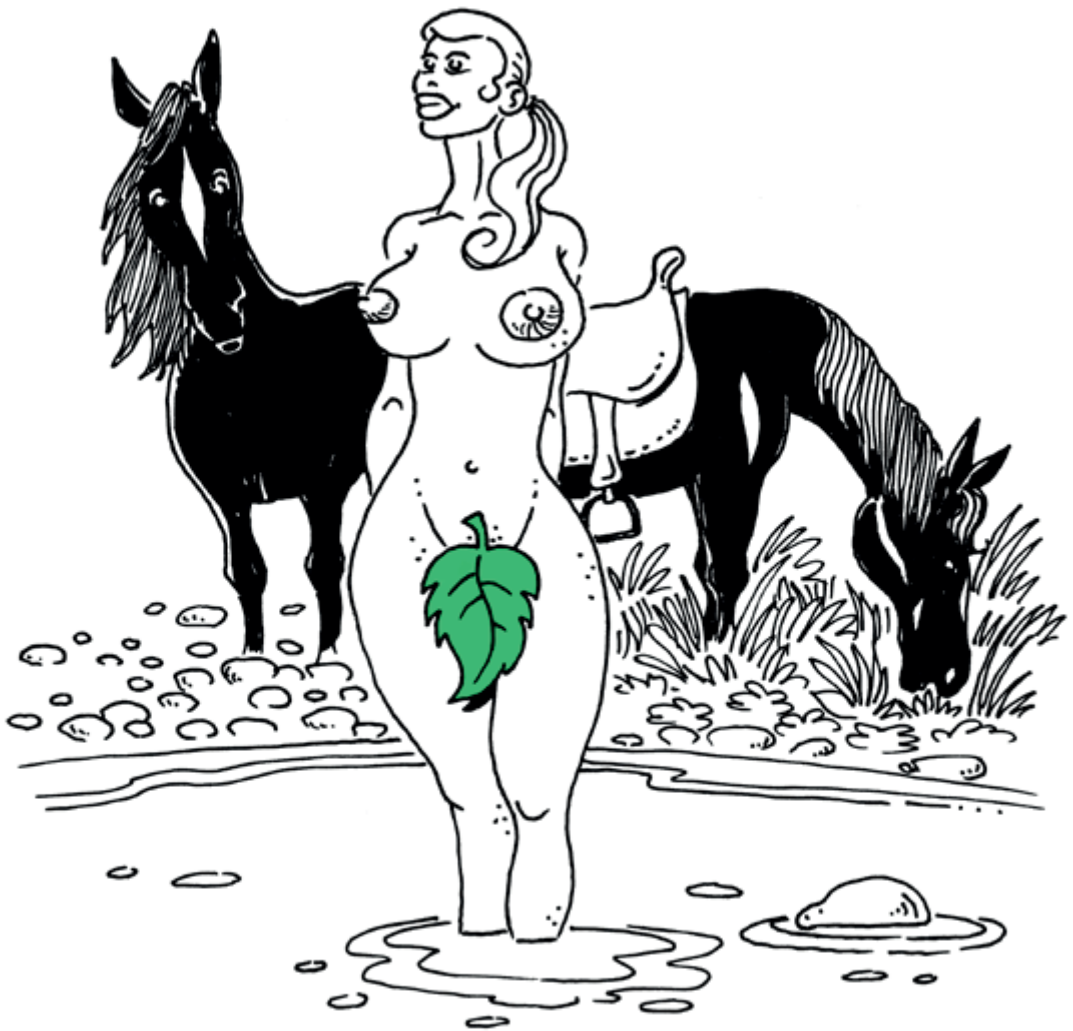
Kaj bi rada? Držala v naročju ta svoj čas trajanja in po njem risala usode usojenih na tvoji poti ali odkrila še nekaj vesolja.

Nekje zmeraj obstaja nedolžnost prvih ... veš, tistih, ki jih je treba še živeti v spoznanju. Kot lastne otroke.

Kaj bi? Ker nekaj moraš. Nekaj na sebi, v sebi, navzven, navznoter, da dihaš, da si.

Kaj? Bi bila rada sedaj ali jutri? Saj že dobro veš. Jutri je rezerviran zmeraj le za sanje, upanja, pričakovanja in podobne pojme. Jutri je brez telesa. Ti si pa sedaj, nikoli jutri.

In lahko si vse, če si.

SVETEC 2021.

Prespati s Freudom

Razveselil bom tvojo vagino na vse štiri strani neba
in te z enim zamahom plavalca objel kot ocean,
kot bosa plesalka se boš iskala v ritmu valčka,
da ne potoneš prehitro.

Ihteča cviliš čarobnost ritma,
s topotanjem po robu vulkana kličeš potres,
skozi pore božanskosti poplavljaš kot zblaznel
metulj, ujet v svilo razpoloženja.

Drvim kot tornado,
nastavljeno jajce atakiram z belino,
oblizujem hrapavo skorjo, da bo spet koža.

Zadržuješ dih s slino na mesnatih ustnicah
vse do dne, ko se te bo dotaknilo sporočilo.

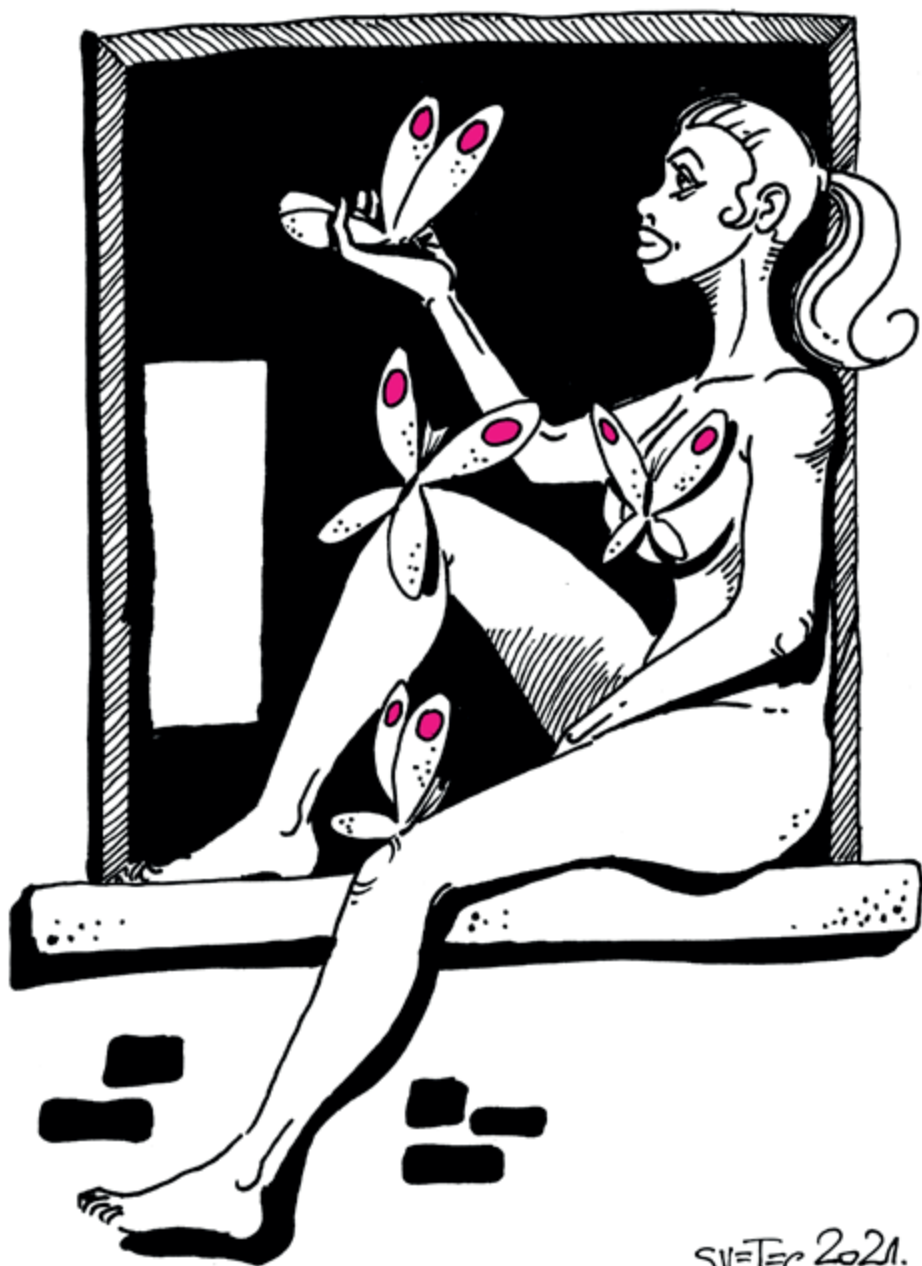
O ja ... plodna si.

O ja ... postala boš mati.

Vendar tudi takrat ne pozabi,
da boš že jutri spet potrebovala nekoga,
ki bo razveselil tvojo vagino na vse štiri strani neba
in te z enim zamahom plavalca ...

Retymnon na Kreti

retymnon na kreti
pet kilometrov dolga peščena plaža
in za njo pet vrst hotelov
pod njimi petsto petinpetdeset zaprtih lokalov
in na mivkasti plaži samevava midva
drugega januarja
samo midva
proti petdeset tisočim, ki so bili tukaj drugega julija
in sonce, ki posije, me pošlje med valove
da se streznim
da poberem suhljato oljčno palico in napišem
stometrski napis v mivko
»ljubim te«
čeprav vem, da bo trajal samo do nevihte
da ga bo skozi grmenje dež v trenutku razpenil v morje
vendar
pravijo, da tu redko dežuje
tudi do šest mesecev brez kapljice
do takrat, ko boš že pozabila poljube pod obzidjem fortezze
do takrat, ko bodo lahko potniki v letalu, ki odhaja
še zmeraj prebiralni stometrski napis na plaži
»ljubim te«

Preveč je metuljev na oknih

Preveč je metuljev na oknih
in premalo sončnih žarkov na njih.
Prvi preigravajo mojo domišljijo,
drugi ne morejo ogreti premraženega telesa.
Izginevam v očetovi hiši v naročju prevarane matere.

Vročega julijskega dne leta 1962 sem umrl,
ko je pokukal iz votline spomin na rojstvo.
»Ljubezen je povsod. Prisluhni!« pravi mati.
Na gramofonu Schubertova Winterreise utiša moj prvi jok.
Nek avto – wartburg – me zasanja naokrog.

Liberace je imel petdeset klavirjev in eno usrano pedersko srce.
Kako lahko potem zadeneš na igrah na srečo?
Polagaš žetone na ruleto življenja, ki se vrti in vrti,
Las Vegas ali kje drugje, samo da se vrti, da igra klavir,
poje glas, in vse zveni, nekaj mi govori, saj bo v redu – pa ni!

Vse do danes - moj glas je tišina - tvoj glas je še tišji
priigrals sem si vse dobitke in obubožal.
Upepelil se bom v morje, pomislim, ko kupujem ogenj.
Ampak ne še danes, piše se leto 2020, preganja me covid 19,
jaz pa kot mlado žrebe naskakujem tvojo belo rit.

Theater

V gledališču si se usedel zraven starke.

Zares starke, najmanj sto pomladi bi ji dal.

In že pred prvim dejanjem se je nagnila k tebi in ti zašepetala:

»Veš življenje je kot lebdenje v predprostoru.

Za tabo vrata, skozi katera si vstopil, še sam ne veš, kdaj,

in pred tabo vrata, skozi katera moraš, pa se ne odprejo.«

Nejeverno jo pogledaš in vprašaš:

»A je res, da kdor piše, ta ostane, kdor le sanja, tega ni?«

Predstava se odvija, ona pa te gleda in gleda in še tiše zašepeta:

»Res je, sanjala sem, da boš prišel kot samorog,

ki vleče težko mavrico za sabo.

In da te preganja črn pes z otožnim pogledom in slino med zobmi.«

In predstava se odvija, nekdo prestopi Rubikon

in Brut izneveri prijatelja,

rodijo se jalovi otroci, iz katerih ne bo vnukov.

In najraje bi ji zavpil nazaj v njena že zdavnaj presežena leta:

»A misliš, da je za vrati odrešenik, da bo lahko kot v nedeljsko jutro
prestopiti v nove sanje?

A res misliš, da lahko traja ta predstava

še po koncu zadnjega dejanja?«

Ne da se motiti, še zmeraj gleda le tebe,

s podobo grešnikov na odru za sabo.

In šepeta še tiše:

»Dve barvi manjkata v tvoji in v vseh mavricah.

Črna in prozorna.

Veš, odsev življenja je brezbarven
in minljivost zatemni vsa pričakovanja.
Poglej psa, najzvestejšega zasledovalca,
slina se mu črni že v očeh, ne more več slediti barvam.
In poglej svoj nabrekli rog, kmalu bo izgubil belino in odmrl.
Kdo bo ti, kdo bo jaz v tej mavrici?«
Kdor piše, ta ostane, v tem gledališču
izzvenevajo besede zadnjega dejanja.
Pogledaš jo.
Ta razbrazdan pogled je slonel na tebi vso predstavo.
Ali naj jo ubiješ ali le pustiš, da še naprej lebdi v prostoru?
Ubijal si že v mnogih vojnah in za sabo pečatil vrata usod.
Odprl nisi nobenih.
Zbiral si le barve.
Ko so se prižgale luči, si jo poljubil.
Tako strastno ... na uvele ustnice. Še z jezikom si jih obliznil.
Pogledal si okrog sebe.
Gledališče je bilo prazno
Nobenega aplavza.

Nisem jaz

Nisem jaz
pometel pepela ugaslih pričakovanj,
veter je popisal fasade nedokončanih zgradb z njim.

Nisem jaz
pobrisal krvave opomine vesti,
dež je izpral poti grešnikov globoko v morje.

In nisem jaz
poljubljal in lizal strasti razočaranih izrazov zaljubljenecv,
v ognju zoglenela je vsa lepota spočetja.

Nisem, res nisem jaz
z ostrino britve prerezal vse dišave pomladi,
s humusom prekrita semena je zamrznila že zima.

Nisem, vendar nisem prepričan,
ali sem jaz zasanjal poglede brezbožnih otrok.
Podojile so jih plastične prsi z mlekom v prahu,
Impotentni se v vrsti sprehajajo okrog in okrog.

Nisem! Ali pa sem
jaz tisti, ki verjame, verjame, verjame ...
Še verjame v partizane!

Svoboda govori jezike,
ki jih nihče več ne ve prevesti v življenje!

Vedeževalec

Ni vam treba več skrbeti za prihodnost,
stojimo na pragu zadnje revolucije.

Ni treba več verjeti v bogove,
vesolje je že tako blizu, da je dokončno.

In ni vam treba več verjeti vase,
vaša svobodna volja je le še virtualna resničnost.

Tudi sanje niso več potrebne,
prerasli smo vse scenarije iger v peskovniku - že ob rojstvu.

Moški, ni vam treba več nikomur riniti med noge
in jih dvigovati do možganov.
Dovolj imamo že zamrznjenih potomcev za kloniranje.
Lahko ste pa še zmeraj neumni in tu in tam
potresete semena na pregrete klitorise.

Ženske, ni vam treba več rojevati in vzgajati otrok,
saj ne bodo nikoli odrasli.
In posledično ni treba več delati in ne varčevati
za nič in nikogar!
Ni več ponudbe in povpraševanja,
vse so vam ukradli, še preden ste se zavedeli svojega obstoja.

In ne potrebujete več vedeževalca,
ne ve več, kam z bogastvom
ko si je prilastil še samega sebe.

Lahko pa boste koga ubili, če se vam zahoče.
Kajti
Ni vam treba več »biti«,
ljudi se ne da reciklirati.

Heil, Heil, Heil ...
bo odmevalo v času.

Usoda

Tako gola si,
da ti ni moč vzeti nedolžnosti.
Tako prekleto semenska,
da nihče ne verjame v tvoje vzklitje.
Ne mater, ne hčere in ne otroka
ni moč izklesati kiparju iz tvoje pojavnosti.
Še tiste zadrogirane plesalke v Delfih te niso
prepoznale,
čeprav še zmeraj napovedujejo kraljem in bogovom.
In tudi Einstein te je raje relativiziral,
te pripeljal na rob vesolja.
Vem samo, da si tu in zdaj
in da tavam z vrtnico v roki
in iščem nekoga, s komer bi delil
to neznosno lahkost bivanja.
Ej, Milan Kundera, tudi ti si le velik bedak!
In to na kvadrat.

Apokalipsa v malem

Danes že zgodaj zjutraj
sem ejakuliral za polno pest.
Vdove brezdomcev so se drle:
»Daj, razmaži to črnico panonsko
po ogledalu, da bomo vedele, da je še greh!«

Ljuba moja, ti boš gnoj,
albatros te bo raztegnil čez ves planet
in ti, ljubi moj,
ti boš krik ...
Zveri se mi crkljajo v dlaneh,
vse bolj lepljivi splavljeni nerojenci.

Pridi, pridi,
poimenoval te bom še enkrat:
ti boš Mohamed in ti kralj ciganov,
ti boš črn in bogat in ti modrec brez glave in bel.

Dežela kavbojev se je skrčila na zrklo roženice.
Kdo bo poiskal zemljevid
brez kompasa, brez resnice ...
kdo bo sodil ...?

Ne pozabi, ejakuliral sem za polno pest,
in ti, ljuba moja, ki si gnoj,
ne upiraj se, prosim,
ko ti bo albatros kljuval drobovje in bodo kričale zveri,
vdove brezdomcev bodo postale matere -
in jaz, kaj bom jaz? Kaj ti?

Lepo te je videti,
kako si zjutraj pred ogledalom
urejaš obraz,
rahlo potegneš rdečilo čez ustnice,
se mi nasmehneš
in s poljubom zažvrgoliš:
»Jaz moram iti, dragi, pazi, da ne prebudiš zveri!«

Še malo višje nič

V mojih ustih terorist
besede grešne mi radira z jezika.
Okoli vratu samomorilec,
s križa gleda prekrižane noge,
obdane z roževino težkih pričakovanj.

Okoli popka kolovrati žena,
mrcvari in kroti tisto zver,
ki ji lahko naredi še enega otroka.
Pod koleni mi čreda ovac
nabija okove iz črnega železa.
Humus, zelene trave in usodo pozabim.

V glavi anarhist
upravlja dva reflektorja.
Eden bi levo, drugi desno.
Eden bi v temi, drugi podnevi.
Eden zagleda, drugi spregleda.
Eden bi danes, drugi nikoli.
Dokler ne pregorita in zgodovina spregovori.

V mojih nedrih se skrivaš ti.
Se skrivaš in skrivaš in še bolj prikrivaš
vse tisto, kar v čas se spremeni.

Spomini, spomin, spomnim se
nekje zgoraj oblaki
in še malo, više nič.

Neviden

Moja žalost je večja kot sončni zahod.

Postal sem neviden.

Ljubezem se me noče oprijeti

niti kot prežvečena žvečilka na čevlju.

Na vseh portalih, kamor sem prijavljen,

nimam nobenega prijatelja.

Noben časopis me ni nikoli omenil.

Radio, televizija? Neznani kašipot.

Tudi ko sem se povzpел vrh gore

in tulil v veselje, se ni nihče odzval.

Le kdo so moji starši, sem se spraševal,

ko sem jih pokopal.

Ljudje segajo skozi mene.

Noben pes me ne oblaja.

V nobeni izložbi nisem zaželen.

In vsaka pot me pripelje nazaj k sebi.

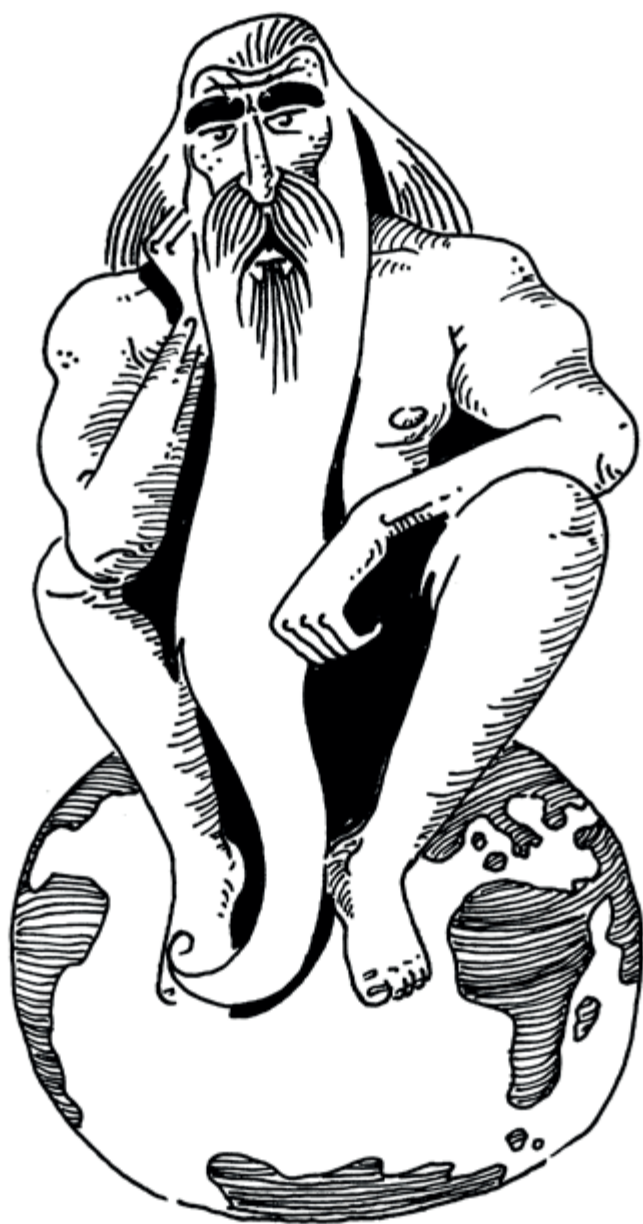
Postal sem neviden.

In to je hujše od smrti.

In piše se še leto 2013.

Vsi bogovi so pijani in zblojeni.

Pastirji so jih zapustili.

SVETEC 2021.

Čas brez zgodovine

Morda še kakšen ostareli vojščak Atilovih Hunov
razgraja po deželi, ki je ne razume.

Morda kakšen zablodel germanski poveljnik
poljublja posušene judovske jezike.

Morda še kakšen boem poležava na divanu,
kadi pipo in benti čez tiste obsedence z delom
brez prostega časa.

Morda smo zato postali hitrejši od kraške burje.

Morda zato ne moremo več slediti zgodovini
in jo stlačiti v lačne žepe.

Vse ravne poti so prekletstvo hudiča.

In morda bodo nekoč naši voditelji nagi pred ljudstvom
molili in momljali pesmi,
žalostni, ker vedo, kako srečni so bili prej,
ko so še vedeli skrojiti obleke.

In tako pred nami blede pomlad, žeja nas poletje
in siromaši jesen, da pozimi morda
bo dovolj za nasmeh,
ko bo ob božičnem času hrustljivo zapečena skorja
domačega kruha
lomila črvice zobe jutrišnjega dne.

Domov

(v spomin Jožetu Tubolju)

Kličejo me, naj jim vse povem,
naj resnico jim ukradeno prodam,
naj plačali bi mi za usluge.

Kjer ni vladarjev, niti njih nadutost ne obstaja.

Ponoči kličejo, osvetljeni s temo.
Ne prošnja, ne ukaz – mene bi imeli radi nazaj.
Ko se bo zrak dovolj zgostil, prezir prerase
vsakogar, do zadnjega telesa. Zanima me, kje bodo
humani našli mir, nedotaknjen prostor.
V blodnost je zašel tvoj ljubljeni junak –
umira od slepote in iz nje.

Če bi na široko odprli oči, bi videli,
da prebivam tudi jaz v lastni jami, svoj drob
prebiram kot smeti, zalepim ga, na zid
prilepim, da se že jutri pokvari,
ne da bi obstal ...
Obtežen z mlekom iz neželene dojke.

Bi se radi spoznali ... ?

Bi se radi koga znebili ... ?

Kdo bo ubil ptico oponašalko?

Le kdo bo ubil ptico oponašalko?

Kdo utišal vse tiste cmerave, postavne fante iz Dalmacije?

Kdo bo prišel neimenovan in povedal resnice našega vsakdana?

Kdo bo prodal stare zgodbe in napisal nove, ostre kot britev?

Kdo bo pobril vse te brade pravovernih, tetoviral pot,
zažvrgolel opolnoči s kosobrinom in ujel požirek vode iz tolmana?

Kdo bo izprašal zločin, ki se poseda v zavesti
neke nacije, neka s tabuji omejena brezpotja,
neke jezike, ki prepletajo fikcijo v
pesem revolucionarjev, ki se bo izpela
v dnevnih novicah ob osmih zvečer?

Ritem je tu zato, da se ponavlja. Ritem ne prehiteva.

Ptica oponašalka brunda znan šlager
zimzelene preteklosti.

In fantje iz Dalmacije cmizdrijo še zmeraj za Ane,
potopljene barke.

Novi heroji morajo poimenovati nove ulice vsakdana.

Danes krvodajalci, jutri s prerezanimi vratovi.

Z jasnimi pogledi na goloritih darovalcih.

Brez sodnika, ki vdihaval bo smodnik

z dlani žrtev, da raznese

zavest še dlje od veselja.

Ritem je tu, da se ponavlja.

Lahko zapešemo polko in oponašamo veselje:

»Daj, povej, čigava si ?

Nihče ne bo izvedel, da sem ti

ukradel rož`co in srce!«

Le kdo bo ubil ptico oponašalko?

Gallery Girl

Njena koža je slikarsko platno.

Eterična je, močna.

Obleke izbira po plesnih korakih.

Odsev zvezd na njenem licu postaja metalen.

Posiljuje z emocijami vsakogar, ki prestopi prag.

Cvetna polja, leseno začinjena, ti dajo dihati - da preživiš.

Hologramski odsev mavričnega spektra lahko odneseš celo domov.

Iz ljubosumja.

Glamurozni incest na klasičen način.

Ni razloga, da ne bi zablesteli.

Njene hčere so razsute po svetu.

Od socialistične uravnilovke vse do fetiša jogistov.

Dekle iz galerije.

Dekle iz izložbe.

Prevara na starorimski način.

Le kdo so avtorji naših priljubljenih oglasov?

Da, želimo biti lepa duša dolgovečnosti spomina.

Sejem porok, design doma, tu in tam kakšen otrok brez plenice,

frizura, kravata, natikači, usnjena denarnica

in dekle iz izložbe

in neka melanholija

in prgišče nasprotij!

Vsak si mora svoj način crkavanja izbrat'

Ko se vračam domov pijan in bled,
se stare babe zgražajo, kam šel je ta svet,
a meni je vseeno, le kozlal bi rad,
vsak si mora svoj način crkavanja izbrat'.

In ko se slinim po socialni za moj kruh vsakdanji,
jih prosim, moledujem, po denarju sprašujem,
o ne, ne, ne, mi pravijo, ti boš pa vojak,
saj vem, vsak si mora svoj način crkavanja izbrat'.

Pred vrtci me otroci obmetavajo z ostanki hrane,
poslušam tožbe nosečnic, ki čakajo ženine,
hrepenenje delavcev, ujetih v delovni ritem sivine ...
Nobena zgodba ne pozna več kraja,
jaz vojak, ti suženj, nekdo tretji še zmeraj kokodaka,
vsi že zdavnaj brez nekega ideala!
Le Mojca v mini krilcu na vogalu mi razlaga,
veš, vsak si mora svoj način crkavanja izbrat'.

Sonce ... sonce je pa vsak dan večje ...

Rad bi bil Google

Rad bi bil Google.

Toplo mesto brez spomina na vse spomine.

Ocean tišine,

dve drevesi spoznanja – eno, h kateremu gremo,

in drugo, h kateremu se vračamo.

Srečno pot!

Globoko, globoko noter vase.

Vsa naša spoznanja, vse naše želje ...

Tudi tako svobodni moramo vsakokrat

vprašati za dovoljenje, da se lahko počijemo.

Kaj bi šele bilo,

če bi se lahko povzpeli na drevo,

občutili njegovo skorjo

in skozi poniglavo šumenje listja

v času pohotnega avgusta

gledali zlikane večere na robovih dneva.

Kaj bi šele bilo, če bi za zmeraj imel tisto,

kar vsak dan izgubljam.

Rad bi bil Google.

Za mano bi ostala zemlja, na katero ne bi nikoli

več mogel stopiti.

Sledim pesmi

Sledim pesmi
z nabrušenim nožem in naostreno sekiro,
tiho pojem,
ko ogenj spreminja v dim esenco žrtvovanih otrok
in pomirja duhove.
Njih nedolžnost bo po tihem zaobjela pepel.
Piš ga bo ponesel pod oblake
nekam drugam,
kjer pognal bo cvet v špranji skalovja,
ki okovalo je mojo dušo.

Sledim pesmi in ubijam in pojem,
vse dokler se ne skrhajo ostrine in otopijo nesmisel bivanja.
Ogenj se potuhne vase
in le še tli pod nemirno žerjavico.
Neznosna tišina migeta in boža mojo sled.
Nekje drugje
umira junak bogov,
ki nikoli niso razumeli, kako diši cvet, ki razbija skale.

Pesem se je izgubila.
Kajn in Abel sta znova postala brata.

Ti

Lahko je nekaj,
nekje,
ti, prostor,
samo občutek.

Lahko se najde na
obali Maldivov,
na safariju na Šrilanki
ali v sončnem zahodu
Chiang Raia.

Vseeno, kaj je, tvoje
čudovito gibanje s
kozarcem šampanjca v roki
in pogovor z mano ...

Ti, od največje avanture
do najmanjše podrobnosti
kreiraš razpoloženje in
prostor za spomine.

Enkrat tako različna,
drugič podobna
dizajn občutka.

Ti veš,
da nobeno doživetje
ni enako prejšnjemu.

Blues za pozabljeno kurbo

rekla je le besedo
da se je jutro razcvetelo
in obleka obleko je iskala
le postelja razmetana je ostala

storila je le dejanje
da sem pomislil na nebesa
in se nov most izvil je v prazno
ostala je le sled njenega telesa

rekla je le besedo
da me oblil je nov val hotenja
in da hočem le lepe reči
da ne bo prec konec z mojimi močmi

blues za pozabljeno kurbo
blues za ovenelo telo
za užitke brez ljubezni
sedaj, ko si stara ubijaš spomine pozabljena

Vendska

Kleči pred mano cigan,
s pestmi trga zemljo, na kolenih preklinja
dan, ko je pomladno blato zadišalo
po višnjevih cvetovih.
Kitara je zapela na križišču dveh usod.
Otožen glas in glasni nagoni.
Mlada vdova še v črnem.
Pisana razpeta srajca čez razgaljene prsi.
Brusila sta se noža pod ostrim robidovjem.

In čez čas. Čas ...
čez kar nekaj časa sem te poiskal.
Prekrižala sva pogleda, ki sta se nehote objela.
Kot da naju je nekje v ozadju božala
Beethovnova polnomesečna sonata.
Iz globočine mürske zemlje se je oglašala mlada vdova.
Čez uvele prsi sem potrgal umazane cvetove.
Pokleknil sem predte in te vprašal:
»A si ti ...
tisti, ki je takrat zaplodil mojo mamo?«

Zarezgetale so kitare ansambla Kolpakov trio.

Danes ni dan za pesem

Žal danes ni dan za pesem.

Razpoloženje je kot gnojen dež,

škropi po proletariatu z obljubami

in po meni, ki nisem nikoli obljubljal ničesar.

Žal nekdo zmeraj za mezdo ponuja nebesa.

In potem se nekdo proda za popljuvan golaž iz najboljše govedi.

In nikogar ni, ki bi vodil ceremonijo po pravilih.

In potem, žal, ne ostane več primernih dni za nasmeh.

Preveč provokativno te vzamejo v zobe sistemski dušebrižniki,

da bi lahko obstal.

Božanska družina neskončnih pojmovanj nas razkraja na robove.

Saj veš – sanje, poželenja, prekletstva, usode,

obup, delirij, uničevanje in smrt.

Vse, kar nisem hotel nikoli kupiti, je sedaj zastonj.

To je tista popolna vrednost grehov, ki se jih ni mogoče izpovedati.

Komu le???

Žal se nocoj ne bova ljubila!

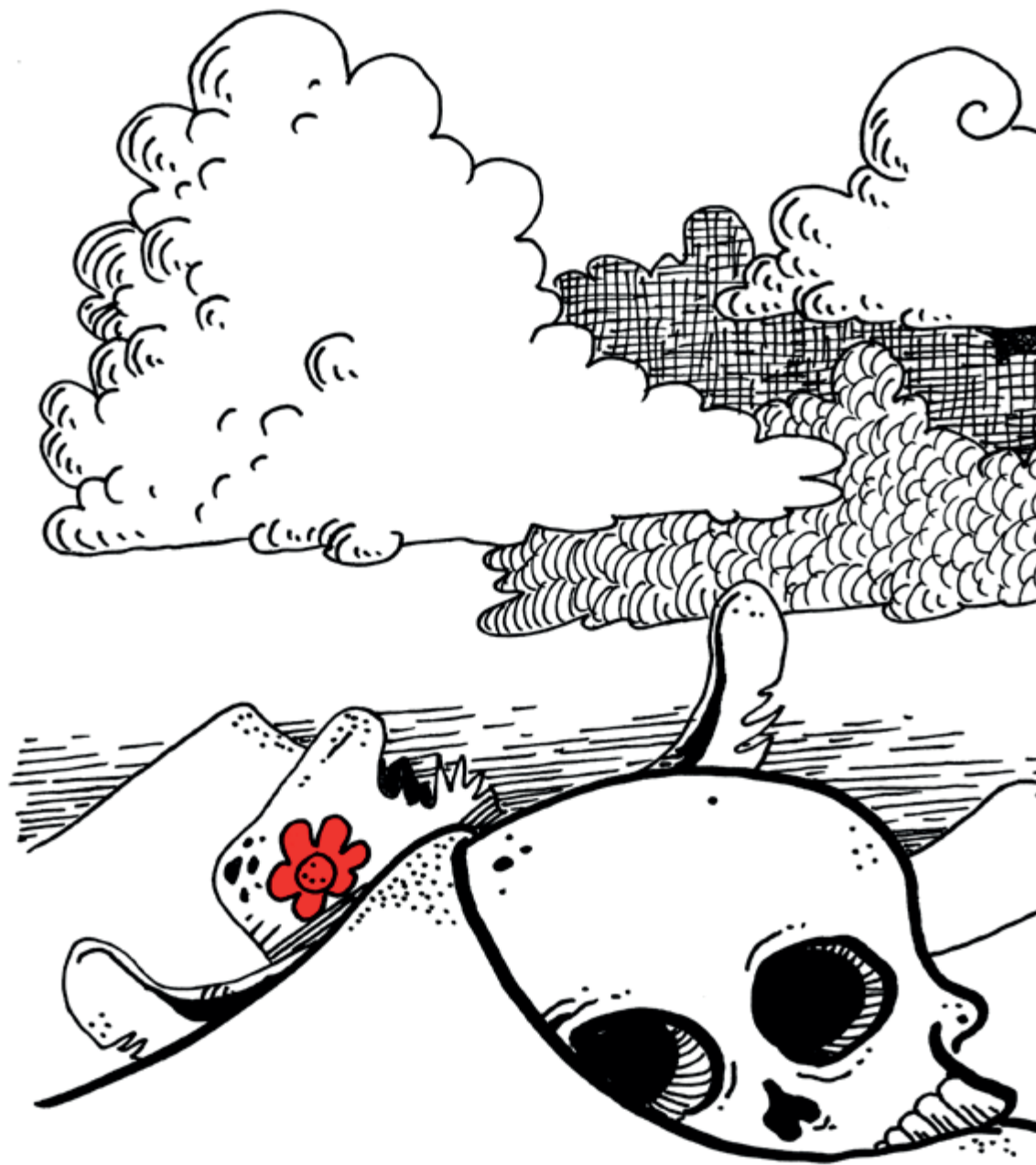
Tako glasnega aplavza ne more prenesti noben poet.

Na odru ni več prostora, avditorij pa sameva.

Lahko le jočeva na glas ob spevnih kletvicah tolažbe tistih,

ki se drenjajo na vse bolj ozkih cestah v višave.

Žal nihče več ne verjame v minevanje.
Bogovi so se pač zlagali.

Ali pa je kdo napačno prebiral njihove sledi,
ko so se porazgubili po okroglini planeta.
Žal ...

svete2021.

Gospodinje na robu živčnega zloma

Te dame iz pekla.

Te dame v peklu.

Skupaj z mano.

Me navdihujejo.

Zganjam teater.

V spodnjih gatah se šopirim pred njimi

in razlagam, kako velik sem

in kako temu verjamem samo jaz.

One se samo derejo:

Odfukaj, daj pijačo,

daj pozabo, daj tiste substance,

ki bodo pekel naredile peklenko vroč!

Te dame iz pekla.
Te dame v peklu
so nore od norosti,
ki se ji pravi življenje.
Nič več seksa, nič več otrok.
Nobena trda stvar jih več ne zanima.
Samo milina škržatovega vreščanja
takoj, ko se sonce skrije,
takoj, ko luna začne lajati
svoje plime in oseke.
Odfukaj, daj pijačo,
daj pozabo, daj tiste substance,
peklenko vroče.

Te dame iz pekla ...
In jaz še vedno v spodnjih gatah,
velik, verujoč
zlivam v te razpotegnjene odprtine
pozabo, polno pelina.

Kako zlagane so lahko včasih sanje

(tri v enem)

Ti si mi odprla vrata.

Nežno sem te poljubil in se ti prepustil.

Prijela si me za roke, odvrгла haljo s sebe in povlekla v sobo.

Nabrekle bradavice si mi položila v naročje in nabreknila sta še jezika.

Najprej si nekaj momljala, dokler te nisem poiskal tam spodaj,
kjer si najbolj dovzetna.

Sprejela si me in trznila.

Nisi dolgo zdržala, da si prišla do visokega C.

Visoki C je povlekel iz mene vso moškost.

Obležala sva v delčku sekunde in začutila življenje.

Kako zlagane so lahko včasih sanje ...

Potem sem odprl kovček s kitaro ...

Potem sem vzel kitaro v roke in jo pobožal.

Potem sem si jo dal v naročje, potrepljal po vratu in uglasil.

Potem sem zaobjel njen trup, preletel polja in poiskal trzalico.

Potem sem podrgnil po strunah in preigraval lestvico – tako za vajo.

Potem sem zaigral melodijo in ti zapel.

Potem sem trzal po strunah in priklical še refren.

Potem sem končal, piano, pianissimo in počakal na odziv.

Potem si mi odprla vrata in jaz sem vstopil brez kitare.
Potem je zazvonila ura ... treba bo vstati, si mi rekla.

Potem sem odprl kovček s kitaro.

Ti si mi odprla vrata.

Potem sem vzela kitaro v roke in jo pobožal.

Nežno sem te poljubil in se ti prepustil.

Potem sem si jo dal v naročje, potrepljal po vratu in uglasil.

Prijela si me za roke, odvrгла haljo s sebe in povlekla v sobo.

Potem sem zaobjel njen trup, preletel polja in poiskal trzalice.

Nabrekle bradavice si mi položila v naročje in nabreknila sta še jezika.

Potem sem podrgnil po strunah in preigral lestvico – tako za vajo.

Najprej si nekaj momljala, dokler te nisem poiskal tam spodaj, kjer si najbolj dovzetna.

Potem sem zaigral melodijo in ti zapel.

Sprejela si me in trznila.

Potem sem trzal po strunah in priklical še refren.

Nisi dolgo zdržala, da si prišla do visokega C.

Potem sem končal, piano, pianissimo in počakal na odziv.

Visoki C je povlekel iz mene vso moškost.

Potem si mi odprla vrata in jaz sem vstopil brez kitare.

Obležala sva v delčku sekunde in začutila življenje.

Potem je zazvonila ura ... treba bo vstati, si mi rekla.

Kako zlagane so lahko včasih sanje ...

Samo en droben cvet

Samo en droben,
majhen bel cvet
ti bom utrgal to jutro,
ki se prebuja.
Na njem bo izrisan čebelji ples
in kapljica rose,
stisnjena med pelodom in lati,
tudi pot mravlje
se bo še svetila, ko ga boš
vzela v dlan
in poduhala ta čaroben trenutek,
ki se ne bo nikoli utelesil
v meseni sadež kakšnega
jabolka ali češnje.

In potem bova grešila
kar tam pri izvihu
v nedrih zgodnje pomladi.

Ko si star petdeset let
ali več,
že veš,
predobro veš,
kaj vse ti zima lahko vzame.

Trk

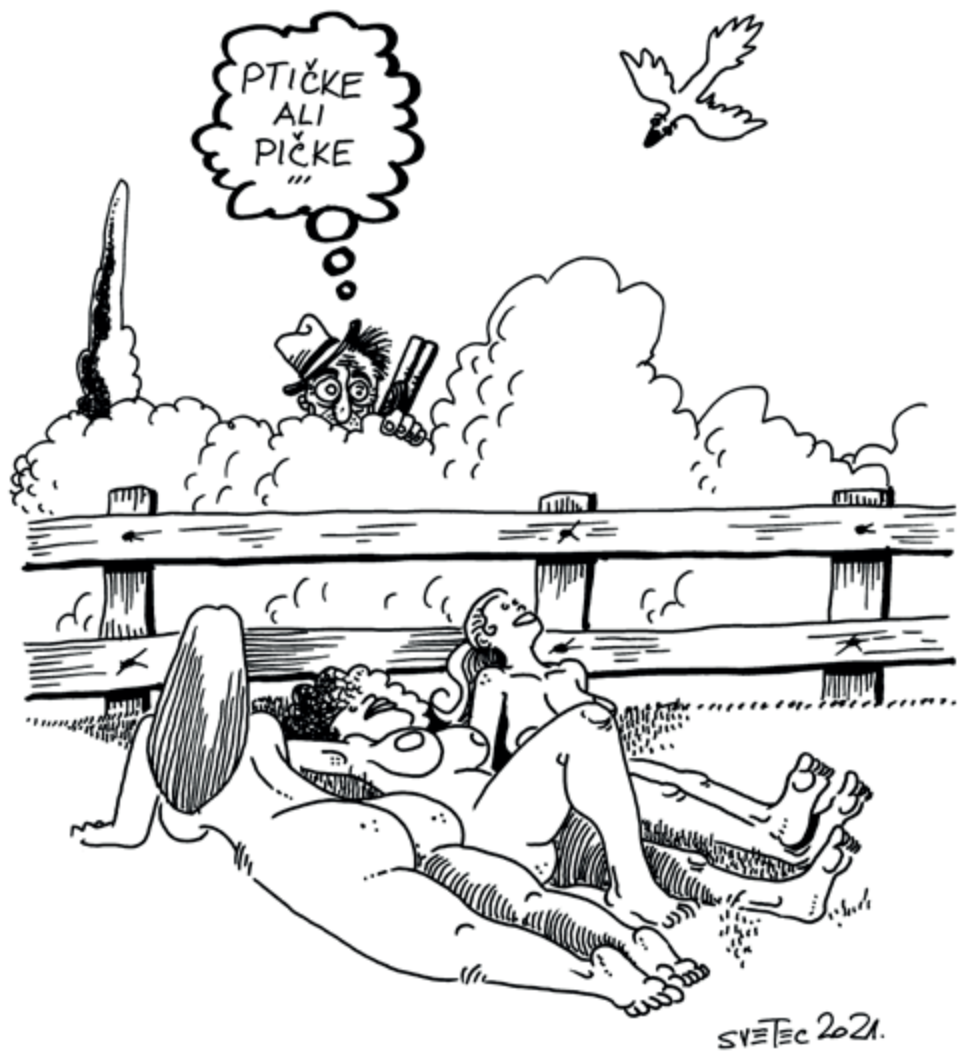
in če sem norec ki lebdi med tvojimi rokami
kdo je on ki te navdihuje da me posiljuješ na obroke
in če delam kot lopata med tvojimi sanjami
da ne umreš v povprečju dveh milijonov cvetočih tulipanov
ki ne bodo nikoli prodani
daj pridi znorela bova tudi najine otroke

in če delam na vrvi križce čez vse vragolije na katere se obešaš
kje boš obvisela vsa osivela od časa ki te osrečuje
po vsem spominu
in svinčeno kroglo ki jo nosiš med zobmi izpljuni
ubij naslednji meter prihodnosti zaljubljenih
lepi se ti na nožne palce

in kje je mati se je skrila med nagrobnike družine
kje oče a pljuva moralo na tvoj obraz da ti odvzame pohoto
za večer ko mi vstane in ne ostane
ker ljubezen je vprašanje melodij vse do črevesja
ugriznil bom ugriznil v tvojo maternico
znorela bova najine otroke

Moderni časi

Japijevski Mefisto razporeja mehke ure po londonskem Cityju.
Pod vsako se skriva sled zgodovinskih prevar,
kot recimo,
da je Lenin imel prevelik piano in premajhne prste,
da bi lahko dokončal simfonijo pravičnih.
Ali da Wilhelm Tell na stara leta
ni več napenjal loka in tudi stal mu ni več.
In da puščave nimajo usode – so mrtve in večne kot vesolje.
In skrit Minotaver v labirintu ljubezni čaka, čaka in čaka ...
da nekoga nabode na ud in ne na rogove.
In ni prepričan, ali je to prav, ali je to v skladu s hrepenenji.
Le kje je denar, kje je denar ...
Je prav, to tvoje telo, polno afrodizičnih oblek na trgu sužnjev?
Počuti se kot metamorfoza Narcisa,
pajek, ki plete mrežo večera, da pričara varno noč.
Nag, z vsemi halucinacijami, ki jih priznavajo algoritmi.
Da vstane kot geopolitični otrok,
ki gleda rojstvo novega robota iz vagine 3 D tiskalnika.
Še Luciferja je zapustila logika.
Popolnoma smo dematerializirali
vse manjkajoče nosove antičnih kipov.
Barbari so izumrli
Kdo še lahko poustvari sanje in zmote Krištofa Kolumba?

Odklopljen

A kdo ve, kako je biti
odklopljen od delovnega mesta, ko si postal višek?
Od 295 prijateljev na Facebooku in v povprečju 25 emailov vsak dan.
Odklopljen od stacionarnega in mobilnega telefona
in vseh tistih kratkih sms sporočil, da te nekje nekdo čaka.
Odklopljen od bančnega računa, enostavno ga izprazniš,
ker tako ali tako ne pričakuješ več nobenih prihodkov.
Odklopljen od elektrike, ker si je ne moreš več privoščiti
in posledično od vseh aparatov, ki bi ti naj lajšali življenje.
Odklopljen od vseh kartic ugodnosti
in seveda zdravstvenega zavarovanja.
Odklopljen od komunalnih priključkov,
zato se odseliš na podeželje in piješ iz vodnjaka.
Odklopljen od ogrevanja, zato kupiš žago in sekiro.
Odklopljen od družbe, to spoznaš,
ko si brez naslova in te zaustavijo policaji.
Odklopljen do konca, ko ti pretečejo vsi dokumenti.
Odklopljen, vendar zelo živ in svoboden.
To mi je povedal možakar pred Maximarketom,
ko mi je ponujal prava domača jabolka.
1 kg za 1 €.
In še to, da zelo boli, ko se odklapljaš.

Da te je zelo strah in si zelo osamljen,
ampak samo do odklopa.

Sedaj je odvisen samo od sebe.

In svet je malce drugačen,
ko ni več treba plačevati davkov.

Pravi, da sedaj razume, zakaj je sončni kralj
v deželi Franciji zatrjeval:

»Jaz sem država, jaz sem bog, jaz sem oblast!«

Samo do takrat, dokler ga niso odklopili in je ostal brez glave.

Ne vem, kaj mi je hotel povedati?

Naj se tudi sam odklopim?

Vem pa, da sem razen jabolk kupil še to zgodbico za 2 €.

Rad imam

Rad imam mesnate rastline.

Še najrajši tiste, ki niso zelene barve.

In rad imam posušene trave na vrhu

starih trdnjav. Posebej,

ko piha veter.

In rad imam dolge nohte, ki

prevzemajo nadzor nad svetom.

Pa tudi težke, dolge obleke na ženskah.

Potem se zdijo presenetljivo močne in čvrste.

Rad imam nepričakovane momente,
posebej takrat, ko se vračam domov.
In rad plavam.
Rad imam otoke. In zato menda najrajši od vsega morje.
Rad imam tudi električno modre barve.
In klobuke.
In rad imam, ko se čas ustavi.
Pa tudi, če samo za en dih.

Pa še to, da ne pozabim:
najraje pa imam,
ko se lahko vrinem med tvoje noge
in se spozabim.

Samohranilka

Ko sva bila skupaj, si mi vsak dan podarila rože.

Vsak dan drugačno, zmeraj cvetočo, dišale in venele so zame.

Vsak dan si mi šepetala, kako me imaš rada.

Že zjutraj v postelji, za mizo pri zajtrku, na avtobusni postaji,
ko sva se opotekala po gorah, ponoči v sanjah, ko sem uriniral,
na večerji s prijatelji, malce mi je bilo že nerodno.

In objemi, vsak dan objemi, najmanj sedem na dan.

Pa še dotiki, dotiki so neprecenljivi, si govorila.

Tako nenadoma, od zadaj si me pocukala za ušesno mečico.

To mi je bilo všeč, zelo.

Kaj šele pogledi!

Že ko sem razprl veke, sem se utapljal v tolmunih tvoje modrine.

In vsak dan si me držala za roko, kot da ne obstajajo letni časi.

Zmeraj nasmejana, zmeraj vesela ...

Vse do dne, ko sem odšel.

Potem so brazde postajale vse bolj globoke,

pogledi bolj motni,

nasmehi rumeni,

rože so dobile trnje ...

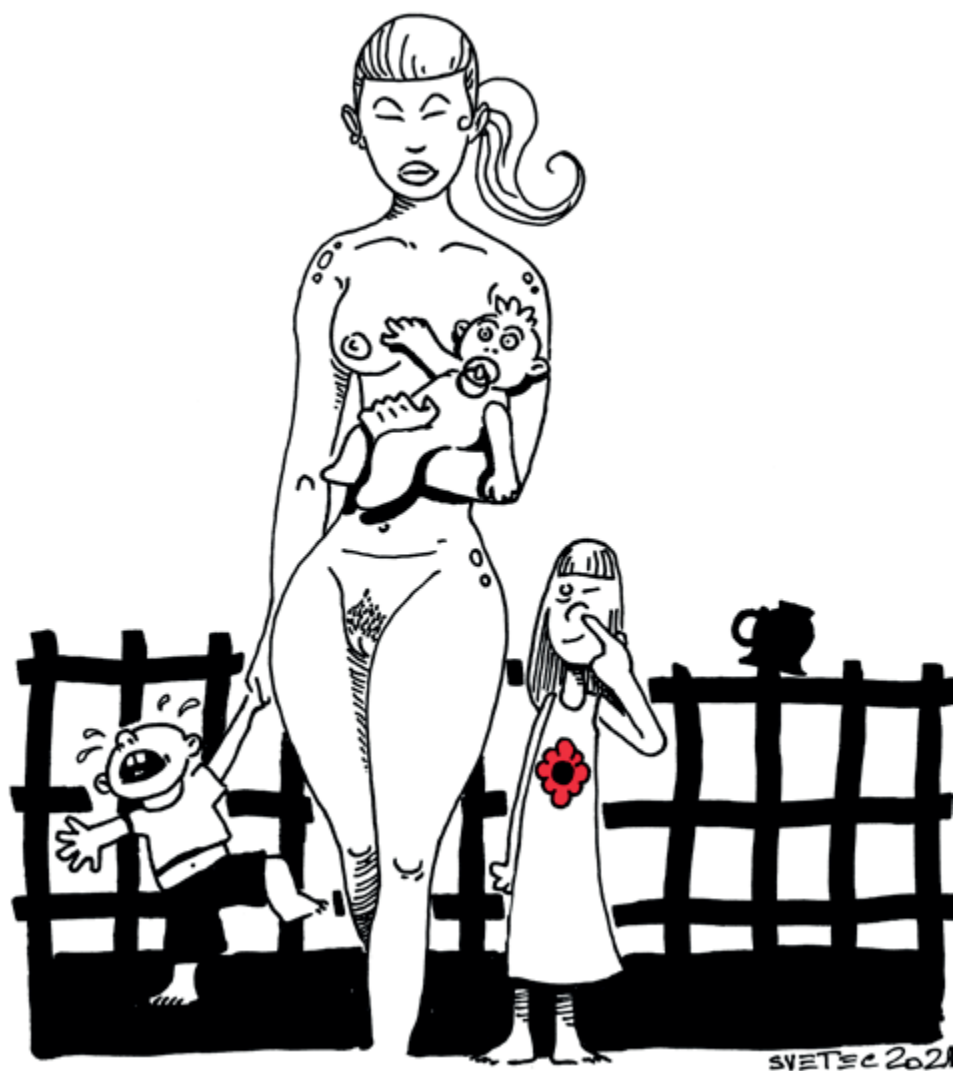
In nekega dne, ko sem te vprašal, kaj se dogaja, kaj je narobe,

si mi hladno odvrnila,

da ne slišiš več vsak dan čarobne besede iz mojih ust,

prve besede, katero si me naučila:

»Mama«.

Sanje brez prihodnosti

A ti sploh veš, kaj sanja tvoj pes,
ko ti zjutraj pomežikne izpod slinave odeje?
Ali muca, ki se repenči nad mačkoni, ki ji kradejo spanec.
Ali veš, kaj sanjajo vrbe in potok pod zahajajočim soncem,
ko silijo s svojo podobo v tvoj dnevni prostor?
Ali veš, kaj so sanjale vse vojske, ki so se podile,
ne vem zakaj, po teh krajih?
Kdo sanjal je vsa neusmiljena ropanja,
vse kuge, lakote in bolezni?
Vse stiske, nesreče in požare,
vso žensko tečnobo, ki rabi čas, da se unese.
Otroška nehvaležnost prav tako.
Ali veš, kdo sanja tisto že zdavnaj pozabljeno buteljko burgundca,
zakopano v gnojnico, da nihče nepoklican ne more do nje?
In čaka obletnico ... kdo ve česa.

Nihče več ...

Ker vse mine.

Lahko modruješ kot zvitorepec,
stiskaš sanje in nedorečene želje med noge
in po vseh mukah in tegobah, ki ne prizanašajo nikomur,
bo nekega dne potrebno zabiti pipico v sod,
ga izprazniti v zanesenem žrtvovanju,
da naredimo mesto za novo polnitev.
Opiti samaritani delajo čudeže.
Prihodnji čas potrebuje dejanja.
Sanje pišejo le knjige večnega optimizma
v senci udomačenega boga.

Vse je le trenutek

Kazalec in sredinec sta kot dve dirigentski palici.

Drug drugemu narekujeta ritem,

ko med tvojimi ritnicami rineta navzgor.

Kazalec bolj piano, ker je manjši,

in sredinec bolj fortisimo.

Do trtice in še naprej po hrbtenjači

do ognjene košate grive pod temenom.

Tako si naga.

Že tvoje spodnje perilo me je nadrlo, da

sem ga kar raztrgal.

Že pred tem sva od vonja aromatičnih sveč

oba dobila vnetje očesne sluznice.

In še pred tem sem te teroriziral z rožami.

In še dlje nazaj sva ubila spomin.

Kdo ve, kaj je bilo, da sva sedaj kot napeti puški.

Pa saj ni važno, kdo bo sprožil prvi in kdo večkrat zadel srce,

razum, dušo, samo esenco življenja.

Tako ali tako je to le trenutek, vreden ponovitve na potenco.

Kazalec in sredinec sta že na poti nazaj.
Spet med ritnicami.
Malce neučakano sta se pogreznila v močvirje.
Prvi piano, drugi fortissimo.
Dokler ju ni prestrašil krik.
Malce sta postala, se potuhnila in prisluhnila
ponovnemu repetiranju puške.
Še bolj divje sta se zagnala v globino močvirja.

Umazane pesmi vsakdanjih grešnikov

Nocoj stoji pred vami naturist,
razgaljen človek, ki prostituira poezijo,
umazane in iztrošene pesmi vsakdanjih grešnikov,
ki jih je pobiral na poti do obale.

Nocoj bo verze zalučal v obraz neskončnosti.
In ta se peni kot ocean, krohota kot morje
brez obzorja, brez rešilnega čolna tam nekje ...
Zgodbe se končajo tu, kjer so se tudi začele.

Nocoj ni več sonca ne lune.
Ostalo veselje ni pomembno.
Pesmi grešnikov pravijo, da zato, ker ni dojemljivo,
da ni zgodovine, če je ne zapišemo na nekaj trdnega.

Nocoj bomo skupaj v tistem najmanjšem atomu,
ki bo eksplodiral. Fuzija neskončnosti.
Da dojamemo kot resnične te zimzelene verze,
zbrane na golem telesu na meji življenja
umazanih in iztrošenih vsakdanjih grešnikov,
iztrganih in postrganih s poti, na kateri več ni
ne človeka in ne ljudi.

Revolucija

Marca sem se zavedel, da prihajaš.

Vse grafite, ki sem jih poscal po snegu, je sonce izbrisalo.

Odprl sem omare in s prepihom razmajana vrata.

Mati je mesila pomlad in oče barve za malanje.

Zapel sem besede v toplo, debelo dlan južnega vetra.

Besni psi so lizali le še posušeno kri z nožev, ki so pozimi delali na kolinah.

Poiskal sem razmajan stol pod drevesom, da spijem čaj in prebiram o smrti učiteljice v korzetu s slinavo dojenčkovo dudo poleg njenih ust ...

Čakam, da prideš.

Že dolgo vem - svet ni nastal z velikim pokom.

Rodila me je črna luknja, v katero se vse skupaj znova vrača.

Na osmi marec licitiraš svojo pravico do urejanja vagine, tu in tam vržem pest črnega peska na poglede gospodov, ki bodo dali denar za rdečo mavrico, ki čepi za durmi.

Art teroristi so že skopali jarke – treba jih bo napolniti.

Čigava kri, čigavi kriki, čigavi metulji, ki živijo le en dan ...

Čigave besede, opravičila bomo nalagali do vrha in še čez?

In julija sem mislil iti vse tja do obale, do zidu oceana.

Sedaj mrzlično iščem ljubezen, ker vem, da bom moral še čez ??

Nočem biti revolucionar.

Vem, da si skoraj že tu – pred oltarjem,

dekla, ki se poroča z odrešenikom,

smrt, ki verjame v večno življenje.

Revolucija.

Hotel

Hotel - zasilno pribežališče, kjer
vsako jutro čistilke pobrišejo vse spomine,
vso grešnost in strahove pred razkritjem.
Z znojnimi kapljicami sem risal podobe po tvojih prsih,
z ustnicami na bradavicah sanjal otroke.

Včasih pred mano, včasih za mano si odprla vrata,
včasih spodaj, drugič zgoraj si preštevala vdihe.

In prav vsi, poslovneži, družine, natararji,
receptorji, sobarice, ti in jaz, pa še kakšen sfrizirani cucek
smo iskali,
ves čas
iskali
izgubljene cvetove
po vseh sobah in hodnikih,
katerih vonj bi privabil čebelje poplesavanje,
izzval osji prepir, prebudil pohoto čmrljev.

V hotelu ni rož, nič ne cveti,
le čistilke vsako jutro pobrišejo spomine.

Verjetno zaradi tega, ko pridem domov,
najprej zalijem rože.

Zanima me, če trava joče

Zanima me, če trava joče,
ko potlačim ji življenje,
ko ji kažem moč podplatov.
Ali kriči, ko se mi razliva zelena kri
po zemlji in po nogah?

Ima grob, kjer spi,
kjer lahko za vselej obmiruje
in počiva? Kdo njen bog je,
ki življenja sanje ji varuje,
ki jo kliče in ji raj obljubi,
ko živalska taca ji lase poljubi.

Kdaj človek mine?

Že leta zbiram poglede.
Vse oči obračam okrog prstov,
kot da so japonske kroglice za samozadovoljevanje.
Gledam te kot čipko pajčevinastih podob iz mladosti.
Čprav sem že skoraj brez las,
me posrkaš, kot da imam Prešernovo grivo.
Praviš, da sem kot herpes, ki ga nosiš
v sebi že triintrideset let.
In kar nebogljen sem se počutil,
ko si mi s stisnjenimi ustnicami šepetala,
da se moj penis topi v tebi kot lučka Ljubljanskih mlekarn.
Ti, spogledljivka,
ki bi rada iz teh starih, zverženih trt iztisnila še zadnje
kapljice.
Ki se opijaš z žlahtnobo, ki jo prinašajo leta,
ki verjameš v intergalaktični orgazem,
ki čakaš vnebovzetje bibličnih pričakovanj,
ki si kot kalček, ki nas bo shranil v spomin.
Povej ...
a se to še zmeraj imenuje ljubezen?

Kazalo

Češnje	4	Še malo višje nič.....	62
Pomladna	7	Neviden.....	64
Pobiralka rose.....	8	Čas brez zgodovine	66
Dan za žene.....	11	Domov	67
Petelinji zajtrk	12	Kdo bo ubil ptico oponašalko?.....	68
Kot menstrualna kri.....	15	Gallery Girl.....	70
True Love	16	Vsak si mora svoj način crkavanja izbrat'.....	71
Nebesa	18	Rad bi bil Google	72
Ringaraja.....	20	Sledim pesmi	73
Na fronti	21	Ti.....	74
Tisto jutro	22	Blues za pozabljeno kurbo.....	75
Dan	23	Vendska	76
To sem jaz.....	24	Danes ni dan za pesem	77
Neznanka	27	Gospodinje na robu živčnega zloma.....	80
Dilema	28	Kako zlagane so lahko včasih sanje	82
Opiti vinogr(a)dnik	30	Samo en droben cvet	84
Ona	33	Trk.....	85
Pupa	36	Moderni časi.....	86
Čas je	38	Odklopljen	88
Na Ojdipovi sledi	40	Rad imam	90
Kje naj se te dotaknem?.....	41	Samohranilka	92
Lendava	44	Sanje brez prihodnosti.....	94
Pregnanci	45	Vse je le trenutek	96
Leta na razprodaji	46	Umazane pesmi vsakdanjih grešnikov	98
Prespati s Freudom	48	Revolucija.....	99
Retymnon na Kreti.....	49	Hotel	100
Preveč je metuljev na oknih	51	Zanima me, če trava joče.....	101
Theater	52	Kdaj človek mine?	102
Nisem jaz	54		
Vedeževalec	56		
Usoda	59		
Apokalipsa v malem.....	60		

FRANCA KORENA bržda pozna vsak od nas Lendavčanov predvsem kot ljubiteljskega raziskovalca lokalne zgodovine, kot predsednika Društva zbirateljev Pomurja »Lindva«, tudi kot glasbenika. Morda manj znano pa je, da že vrsto let pesnikuje, je tudi član literarne skupine Pobiralci rose, ki deluje v okviru Zveze kulturnih društev Lendava. Pogosto se udeležuje literarnih razpisov, pesniških maratonov, objavlja pa v revijah, kot so Mentor, Locutio, Pobiralci rose in seveda v lendavski družboslovno-literarni reviji Lindua.

OLGA PAUŠIČ